

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Стара Загора, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20215500501562 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК във вр. с чл.200 и 201 от КТ.

Въззивното производство по делото е образувано по подадена в законовия 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба от работодателя- ответник О.п./ОП/ „К.д. и п. и.“- гр.К., *** против Решение № 260252/13.05.2021г. по гр.д.№ 2526/2021г. по описа на РС- гр.К., *** в частта му, с която той е бил осъден да заплати на ищеца- пострадад Т.Т.С. от гр.К., *** сумата от 32 000 лв., като дължимо обезщетение за претърпени неимуществени вреди от претърпяна на 12.08.2018г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на събитието/12.08.2018г./ до окончателното плащане, както и сумата 1 192 лв. за направени съдебни разноски пред първата инстанция, както и да заплати по сметка на бюджета на съдебната власт сумата от 1 280 лв., представляваща дължима Държавна такса за уважената част от иска, и сумата от 376 лв. по сметка на РС- Казанлък за възнаграждение на вещи лица. Твърди, че в обжалваната му част съдебното решение е постановено в противоречие с материалния закон, при съществено нарушение на процесуалните правила и е необосновано. Моли настоящия въззивен ОС- Ст.Загора да отмени атакуваното решение в обжалваната му част и вместо него да постановите ново решение по същество на спора, с което да отхвърли предявените обективно съединени иски, като неоснователни и недоказани, както и да му присъди направените разноски във въззивното производство. Счита, че РС в противоречие със събраните

доказателства в съдебното производство и при нарушение на процесуалните правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса е приел за установено фактическа обстановка, която противоречала на събраните пред РС- Казанлък доказателства. Въззивникът не прави свои нови доказателствени искания. Претендира за направените от него по делото разноски пред двете съдебни инстанции.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от другата страна- ищеца/работник/ Т.Т.С. от гр.К., ***, който оспорва изцяло подадената въззивна жалба от работодателя си и счита, че в атакуваната му част първоинстанционното Решение е напълно законосъобразно и обосновано, тъй като за да достигне до постановяване му, РС е взел предвид всички събрани по делото доказателства, като ги е обсъдил в тяхната съвкупност, изводите му са мотивирани при обсъждане на направените твърдения и възражения, съпоставени със събраните доказателства, действащите законови разпоредби и съдебната практика. Счита, че първоинстанционният съд е обсъдил всички събрани писмени и гласни доказателства в тяхната съвкупност, приел е мотивирано кои от следва да бъдат кредитирани и кои не, и е достигнал до своя извод, като по никакъв начин не е нарушен принципа на доказателствената тежест в процеса. А относно приетия от РС за справедлив размер на обезщетението за претърпени болки и страдания, счита, че при събраните по делото на РС писмени и гласни доказателства, както и от изслушаната по делото експертиза, правилно съдът е приел, че исканията му за парични обезщетения са доказани в уважения им размер са справедливи и отговарят на претърпените от него болки и страдания, които още не са отшумели. Предвид гореизложеното моли настоящия въззивен ОС- Ст. Загора да остави изцяло без уважение подадената въззивна жалба и да потвърдите напълно в атакуваната му част първоинстанционното Решение, като правилно, законосъобразно и обосновано. Няма свои нови доказателствени искания. Претендира да му бъдат присъдени направените от него **разноски** за настоящата въззивна съдебна инстанция.

Третото лице- помагач на страната на ответника- служителят О.М.К. от гр.К., *** не е обжалвал първоинстанционното решение и не е подало писмен отговор на в.жалба в законните 2- седмични срокове по чл.259, ал.1 и по чл.263, ал.1 от ГПК.

След преценка на становищата на страните и като взе предвид доказателствата по делото, съдът намира за установено от фактическа страна следното :

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание чл.200, ал.1, от КТ. Въззиваемият, чрез процесуалния си представител сочи, че в резултат на трудова злополука му били причинени телесни увреждания. Твърди, че работел на длъжност „сметосъбирач“ при работодател Община- Казанлък, в О.п. „К.д. и п. и.“ в същия град. На 12.08.2018г., около 8.30 часа,

изпълнявал трудовите си задължения, когато настъпила техническа повреда /заяждане/ на контейнер тип „Бобър“ на повдигателното устройство на специализирания автомобил за сметосъбиране. За да освободи захванатата част и работата да продължи, оказал натиск с дясната си ръка върху контейнера, като с лявата се подпрял за опора на вала на повдигателното устройство. При това настъпило притискане на пръстите на лявата ръка, в резултат на което били нанесени контузии рани върху II, IV и V пръсти на лявата ръка, а на V пръст - и открита фрактура. Бил приет по спешност в МБАЛ „Д-р Христо Стамболски“ - гр. К. в следното обективно състояние: разкъсно - контузии рани по воларната страна на II и IV пръсти и циркулярно на средната фаланга на V-ти пръст, който висял на мекотъканен мост. Извършени били лабораторни изследвания и рьография и била извършена операция от спешен порядък. Изписан бил от „Ортопедо - травматологично отделение“ на МБАЛ „Д-р Христо Стамболски“ с гипсова имобилизация на 20.08.2018 г., като в епикриза било вписано, че се изчаквала демаркация на участъци на V-ти пръст, т.е. разграничаване на живата тъкан от мъртвата. Сочи, че впоследствие на 01.10.2018г., постъпил отново в Ортопедо - травматологично отделение на МБАЛ „Д-р Христо Стамболски“, където било установено, че е настъпила некроза в областта на II и III фаланги на V пръст на лявата ръка. проведени били лабораторни изследвания и се наложило да се извърши ампутация на пръста. Изписан бил на 08.10.2018г. От представения по делото Протокол №1 от 14.08.2018г. за резултатите от извършеното разследване на злополука, станала на 12.08.2018г. на ТП на НОИ - Стара Загора се установява, че Комисията е отчела, и в протокола си е приела, че причина за допуснатата злополука е техническа повреда на контейнера тип „Бобър“, като на повдигателното устройство на специализираният автомобил за сметосъбиране е оказана помощ чрез натиск на контейнера с дясна ръка от сметосъбирача, за да може да се изпразни сметта, а с лявата ръка се е подпрял на вала на повдигащото устройство при което е нарушил безопасната работа. В протокола е прието, че допуснати нарушения на нормативните актове е неизползването на лични предпазни средства.

По делото са събрани и гласни доказателства, чрез разпит на свидетели, които съдът кредитира като последователни и непротиворечиви.

По делото е назначена и изслушана съдебно-медицинска експертиза, неоспорена от никоя от страните, която РС е възприел, като компетентна, добросъвестно изготвена и мотивирана, с оглед нейната обоснованост, безпристрастност и непротиворечивост с останалия доказателствен материал по делото. От съдебно- медицинска експертиза по писмени данни, изпълнена от вещо лице д-р Т.Т.С./съдебен лекар/ се заключава, че пострадалият Т.Т.С.- ЕГН ***** от гр.К. при трудова злополука на 12.08.2018г. получил разкъсноконтузни рани на II и IV пръсти на лявата ръка с изкълчване на II и III фаланга на V пръст на лявата ръка; състояние след ампутация на средната и външната фаланга на V пръст на лявата ръка. Описаните травматични увреждания били от действието на твърди тъпи предмети по механизма на

натиск и отговарят да били получени по време и начин описани в исковата молба-при притискане на лявата ръка от вала на повдигателното устройство на специализиран автомобил за сметосъбиране при изпразване на контейнер тип „Бобър“. Пострадалият провеждал болнично лечение в продължение на 16 дни/на два пъти по 8 дни/ в ортопедо-травматологично отделение на МБАЛ „Д-р Хр. Стамболски“- гр.К.. По време на възстановителния период, който в конкретния случай бил в рамките на около два месеца, С. се нуждаел от чужда помощ за извършване на ежедневните си нужди. Ампутацията на средната и външната фаланга на V пръст на лявата ръка осъществявали медикобиологичния квалифициращ признак трайно затруднение на движенията на левия горен крайник, като в конкретния случай това увреждане щяло да остане за цял живот. Разкъсноконтузните рани на II и IV пръсти на лявата ръка били от характер да причинят временно разстройство на здравето, неопасно за живот. Ампутацията на V пръст на лявата ръка водело до остатъчни и негативни явления изразяващи се в невъзможност да бъде осъществена в пълен обем основната функция на ръката - хватателната.

В срока за писмен отговор е постъпил такъв от ответника - въззивник О.п. „К.д. и п. и.“, ЕИК ***, с адрес на управление: гр. К., *** представлявано от директор Т.Л.. Счита предявените обективно съединени иски за допустими, но неоснователни. Чрез процесуалния си представител сочи, че ищецът-въззиваем Т.С. бил назначен на длъжност „сметосъбирач“ в ОП-КДиПИС с Трудов договор № 45/20.11.2017г. На 12.8.2018г. изпълнявал служебните си задължения, включени в длъжностната характеристика на заеманата от него длъжност в с. Г.Ч. заедно с О.М.К., заемащ същата длъжност и И.И.И., шофьор на сметосъбиращ камион. По данни и на тримата присъстващи на злополуката/обяснения дадени пред работодателя/, около 08:30 часа сутринта при техническа повреда /заяждане/ на контейнера тип „Бобър“ на повдигащото устройство на специализирания автомобил за сметосъбиране била оказана помощ от ищеца чрез натиск на контейнера с дясната ръка, за да се изпразни отпадъкът, а с лявата се подпрях на вала на повдигателното устройство. При задействане на хидравликата на повдигащото устройство настъпило притискане на пръстите на лявата ръка. В резултат на което били нанесени контузии рани на II, IV и V пръсти на лявата ръка. Ищецът - въззиваем бил приет по спешност в МБАЛ „Христо Стамболски“ - гр.К. същия ден и изписан с гипсова имобилизация на 20.08.2018г. На 01.10.2018г. постъпил за лечение в същото лечебно заведение, където се установило, че е налице некроза в областта на II и III фаланги на V пръст на лявата ръка. Извършена била ампутация на пръста. В деня след настъпване на злополуката, на 13.08.2018г. въззивникът взел писмените обяснения на пострадалия, на другия сметосъбирач и на шофьора на сметосъбиращия камион. В обясненията си ищецът-въззиваем заявил, че: „контейнерът тип „Бобър“ заяде на устройството на автомобили и не иска да изпразни боклука в машината. Затова реших да помогна с дясната ръка и да му помогна да се изпразни, а с лявата се подпрях на лоста за повдигане на

контейнера. Колегата ми не изчака да му дам сигнал да натисне копчето, изпревари ме без аз да знам и контейнера ми затисна лявата ръка, по-точно пръстите. Развихах се и колелата освободи затиснатата ръка от контейнера“. Счита, че в обясненията на самия въззиваем се съдържали факти и обстоятелства, които били основание искът му да бъде отхвърлен изцяло като недоказан и неоснователен. Преди подробното изследване на механизма на злополуката и вината на участващите в нея, било важно да се вземело предвид, че на въззиваемия били проведени своевременно всички изискуеми от закона инструктажи - в деня на постъпване на работа - начален инструктаж, надлежно документиран, както и последващ такъв на 04.07.2018г. Тъй като на работника са били провеждани всички изискуеми се от закона обучения и инструктажи във връзка с безопасните и здравословни условия на труд, същият изпълнявал тази длъжност повече от 10 г. към момента на настъпване на злополуката и дадените от него обяснения, в които описва своето участие и това на колелата си, то следвало да се приеме, че била налице хипотезата на чл.201, ал.1 от КТ - „Работодателят не отговаря по предходния член, ако пострадалият е причинил умишлено увреждането“. Твърди, че в случая се касаело за евентуален умисъл при действията на въззиваемия, доколкото той бил добре запознат със спецификата на извършваната работа и опасността от неправилни действия, тъй като изпълнявал длъжността повече от 10 години. Осъзнавал, че нарушава правилата за безопасност и че не следвало да използва ръцете си, за да изпразва ръчно контейнера. След като използвал дясната си ръка, за да окаже натиск на контейнера, а лявата е подпрял на лоста за повдигане на контейнера осъзнавал ясно, че нарушава правилата за безопасност, допускал, че лостът може да нанесе травматично увреждане на лявата ръка, ако копчето за повдигане бъде натиснато от него или от друг служител. Въпреки, че допускал увреждането, от фактологията описана в дадените от него обяснения можело да се направи извод, че се примирявал с настъпването на неблагоприятните последици, тъй като не уведомил служителя К. кога да натисне копчето за повдигане и не му попречил да го направи. Твърди, че за вредите, които са резултат от виновното поведение на пострадалия, отговорност не се носила от работодателя и те оставали за сметка на виновния им причинител.

В срока за отговор не е постъпил такъв от третото лице помагач - О.М.К..

Въз основа на така установените факти, съдът направи следните правни изводи:

Въззивната жалба е редовна и е допустима, т.к. е подадена от процесуално легитимирана страна срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт в съответната му част, в предвидения в закона срок за обжалване. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав, намира жалбата за частично основателна, поради следните съображения :

По настоящото дело е безспорно, че въззиваемият е бил в трудово правоотношение с въззивникът, като при изпълнение на работата е настъпило внезапно увреждане на здравето – тоест трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.1 КСО. Фактът на настъпване на злополуката, както и обстоятелството, че тя е трудова не се оспорват от ответника - въззивник и се установяват от писмените доказателства. Разпоредбата на чл.200, ал.1 от КТ предвижда, че за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. Отговорността е безвиновна и е гаранционно-обезпечителна. Понятието „трудова злополука“ е дефинирано в чл.55 от КСО, като внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинила временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, като справедливостта изисква претърпените болки и страдания на ищеца да бъдат надлежно и адекватно обезщетени. Понятието “справедливост” не е абстрактно, а според ПП на ВС на РБ № 4/23.12.1968г. то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства са характера на увреждането, начина на настъпването, обстоятелствата, при които е станало, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. Размерът на обезщетенията за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, която не е абстрактно понятие, след преценка на конкретните обективно установени факти и обстоятелства – характер и степен на увреждането, обстоятелства, при които е получено, продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, перспективата и трайните последици, възраст на увреденото лице и възможност да продължи трудовата си кариера и да се социализира, общественото и социално положение, икономическа конюнктура и др.. Принципът за справедливост изисква в най-пълна степен да се постигне обезщетяване на увреденото лице за претърпените и предвидими в бъдеще болки и страдания, настъпили в резултат от трудовата злополука.

Правилно първоинстанционният съд е достигнал до извод за наличие на предпоставките на чл.200, ал.1 от КТ за възлагане на отговорността за вреди от трудовата злополука, претърпяна от работника, върху работодателя – ответник (наличието на предпоставките, както посочихме по-горе е безспорно по делото) - наличието на трудово правоотношение между починалия работник и ответника и причинената смърт вследствие на настъпилата

трудова злополука.

Единственият спорен между страните въпрос е за наличие или липсата на законови предпоставки за приложение нормата на чл.201, ал.2 от КТ, съгласно който отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за настъпването на трудовата злополука поради груба небрежност. Небрежността в гражданското право е неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел - поведението на определена категория лица /добрия стопанин/ с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ. Грубата небрежност не се отличава по форма /според субективното отношение към увреждането/, а по степен, тъй като грубата небрежност също е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел- грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия, в който смисъл са многобройните, еднопосочни и непротиворечиви Решения на ВКС- София по аналогични казуси- примерно Решение № 548 от 24.07.2012г. по гр.д.№ 1490/2010г., IV г. о., ГК.; Решение № 510/30.11.2010г. по гр.д.№ 1923/2009г., IV г.о., ГК; Решение № 135/08.05.2014г. по гр.д.№ 4075/2013г., IV г.о., ГК; Решение № 348/11.10.2011г. по гр.д.№ 387/2010г., IV г.о., ГК- всички те на ВКС- София. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност, като това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност - липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Съпричиняването при допусната груба небрежност има своите степени, които в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства са критериите за намаляване на обезщетението, в какъвто смисъл е и Решение № 291/11.07.2012г. по гр.д.№ 951/2011г., IV г.о., ГК на ВКС- София. Предвид конкретно установените по настоящото дело факти, въззивният съд намира, че ищецът- въззиваем е допуснал груба небрежност, като извършил съвкупност от действия и бездействия/указване на натиск с дясната ръка, подпиране на лоста с лявата и некоординиране на действията си със служителя, който натиснал копчето на повдигащото устройство/, които са в пряка причинно- следствена връзка с настъпилия за него вредоносен резултат. От представения по делото Протокол № 1/14.08.2018г. за резултатите от извършеното разследване на злополука, станала на 12.08.2018г. на ТП на НОИ - Стара Загора се установява, че Комисията е отчела, и в протокола си е приела изрично, че причина за допусната злополука е техническа повреда на контейнера тип „Бобър“, като на повдигателното устройство на специализираният автомобил за сметосъбиране е оказана помощ чрез натиск на контейнера с дясна ръка от сметосъбирача, за да може да се изпразни сметта, а с лявата ръка се е подпрял

на вала на повдигащото устройство при което е нарушил безопасната работа. В същия този протокол е било прието, че допуснати нарушения на нормативните актове е неизползването на лични предпазни средства, и ако пострадалият не е бил поставил ръката си на лоста, то тя е нямало как да бъде притисната и съответно увредена. Проявявайки безотговорност при изпълнение на трудовите си задължения и въпреки, че е имал достатъчно знания и опит в извършваната работа, същият нарушил инструкциите за работа, с което е допринесъл за трудовата злополука и е проявил „груба небрежност“. Освен това, отстраняването на неизправности на сметосъбиращата техника не е измежду трудовите функции и задължения по длъжностна характеристика на ищеца-въззиваем в първоинстанционното производство. Следователно пострадалият самоволно е предприел действия по отстраняване на възникналата повреда на сметосъбиращата техника, което безспорно обосновава допуснатата груба небрежност от негова страна. Също така от съществено значение е и инструктажът за безопасност при работа с оглед нейното специфично естество, като в случая поведението му не се дължи на неосигурени от работодателя безопасни условия на труд, нито самите действия на работника са в интерес на работодателя, доколкото отстраняването на технически неизправности на сметосъбиращата техника е възложена на други работници и спрямо която пострадалия работник няма отношение нито по трудова функция, нито по допълнително възлагане, а той ги е предприел самоволно, но самонадеяно се е надявал, че няма да настъпят.

При тези съображения въззивният съд прави фактическия и правен извод, че противоправното поведение на ищеца- въззиваем обосновава 50 % съпричиняване от негова страна, като работник, който не е спазил правилата за безопасна работа с тази сметоизвозваща машина, което е довело от негова страна до 50 % съпричиняване на вредоносните последици, поради което и дължимото парично обезщетение от работодателя на работника следва да бъде намалено наполовина/на 50 %/- тоест в размер на 20 000 лв. от общо претендираните 40 000 лв. за причинени неимуществени вреди, ведно със законните последици от това.

Относно разноските- тъй като ищецът/работник/- въззиваем е освободен от заплащането на Държавна такса и разноски за производството съгласно императивната разпоредба на чл.83, ал.1, т.1 от ГПК, при този изход на делото пред въззивната инстанция, дължимата се за същото Държавна такса следва да бъде възложена в тежест на ответника/работодател/- въззивник съразмерно с уважената част от иска или сумата от 800 лв., на което основание следва да му се възложи в тежест и заплатеното от бюджета на РС-Казанлък възнаграждение за вещото лице съразмерно с уважената част от исковете в размер на 376 лв. съгласно нормата на чл.78, ал.6 от ГПК.

При този изход на спора пред въззивната инстанция разноски се дължат на всяка от страните по съразмерност, като ищецът- въззиваем има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете му съгласно чл.78, ал.1 от ГПК, но в случая обаче пълномощникът му- адвокат по делото му е оказал

безплатна правна помощ по същото на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА- видно от представените по делото договори за правна защита и съдействие, в които това е изрично посочено, а в този случай, доколкото ответникът следва да бъде осъден да плати посочените разноски съразмерно с уважената част от исквете, пълномощникът на ищеца-въззиваем по делото адв.А.Б. от САК има право на възнаграждение, размерът на което ОС- Ст.Загора определя в минималния размер по Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения- сумата от 1 490 лв., и следва да осъди ответника- въззивник да го плати на този адвокат съразмерно с уважената част от исквете- или сумата 865 лв. съгласно чл.38, ал.2 от ЗА и чл.2, ал.2 от посочената Наредба № 1/09.07.2004г.

При този изход на делото ответникът- въззивник също има право да му се присъдят сторените по делото разноски, съразмерно с отхвърлената част от иска, като следва да се възложи в тежест на ищеца- въззиваем заплатеното от бюджета на съда възнаграждение за вещото лице съразмерно с отхвърлената част от иска в размер на 94 лв., както и разноски за юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част на иска в размер на 60 лв.

Това въззивно съдебно Решение може да се обжалва в 1- месечен срок от връчването му на всяка от страните, чрез въззивния ОС- Ст.Загора пред ВКС- София с касационна жалба при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Ето защо водим от гореизложените мотиви и на осн. чл.258 и сл. от ГПК във вр. с чл.200 и 201 от КТ, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260252/13.05.2021г., постановено по гр.д.№ 2526/2021г. по описа на РС- Казанлък в частта, в която е уважен предявения иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди за размера над 20 000 лв. до размера 32 000 лв., както и в частта за присъдените разноски между страните, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА** :

ОТХВЪРЛЯ предявения от Т.Т.С. ЕГН ***** от гр.К., ***, ***, против О.п. „К.д. и п. и.“- ЕИК ***, с адрес на управление гр.К., ***, *** на основание чл.200 от КТ иск за размера над 20 000 лв. до присъдените 32 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на трудова злополука, настъпила на 12.08.2018г. по време на извършвана работа възложена му от работодателя О.п. „К.д. и п. и.“- К., ведно със законната лихва върху главницата от датата на злополуката 12.08.2018г. до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА О.п. „К.д. и п. и.“- гр.К., ЕИК ***, с адрес на управление с адрес на управление в гр.К., ***, *** да заплати на адв.А.Б. от САК, с адрес на призоваване в гр.К., ***, *** сумата 865 лв./осемстотин шестдесет и пет лева/, представляваща адвокатски хонорар на осн. чл.38, ал.2 от ЗА и чл.2,

ал.2 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно с уважената част от предявените искиове, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията в останала уважена част до присъдените 1 192 лв.

ОСЪЖДА Т.Т.С.- ЕГН ***** от гр.К., ***, *** да заплати на О.п. „К.д. и п. и.”- К., ЕИК ***, с адрес на управление в гр.К., ***, *** сумата 60 лв./шестдесет лева/, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Т.Т.С.- ЕГН ***** от гр.К., ***, *** да заплати в полза на Държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд - Казанлък, сумата от 94 лв./деветдесет и четири лева/ по съразмерност за възнаграждение за съдебни експертизи, внесени от бюджета на РС- Казанлък.

ОСЪЖДА О.п. „К.д. и п. и.”- К., ЕИК *** с адрес на управление в гр.К., *** да заплати по приходната сметка за Държавни такси на РС- Казанлък на основание чл.78, ал.6 от ГПК сумата 800 лв./осемстотин лева/ за Държавни такси по предявените искиове съразмерно с уважената им част, като **ОТХВЪРЛЯ** в останала уважена част до 1 280 лв.

ОСЪЖДА О.п. „К.д. и п. и.”- К., ЕИК ***, с адрес на управление в гр.К., ***, *** да заплати в полза на Държавата по бюджета на съдебната власт по приходната сметка на РС- Казанлък сумата 376 лв./триста седемдесет и шест лева/ по съразмерност за възнаграждение за съдебни експертизи, внесени от бюджета на РС- Казанлък.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 1- месечен срок от връчването му на всяка от страните, чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС- София с касационна жалба при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____